

Harmen van Straaten

De kleine sneeuwman

Leopold / Amsterdam

Het was midden in de winter en midden in de nacht...
De straten waren bedekt met sneeuw en het was ijs- en
ijskoud. In huis lag iedereen te slapen.
Iedereen?

Uit de huiskamer klonk geluid. Zacht geroezemoes van stemmen.
In een hoek praatte het speelgoed van de kinderen met elkaar.
En vooral óver elkaar. En niet altijd even aardig.
‘Ik ben van de bovenste plank,’ sprak de robot.

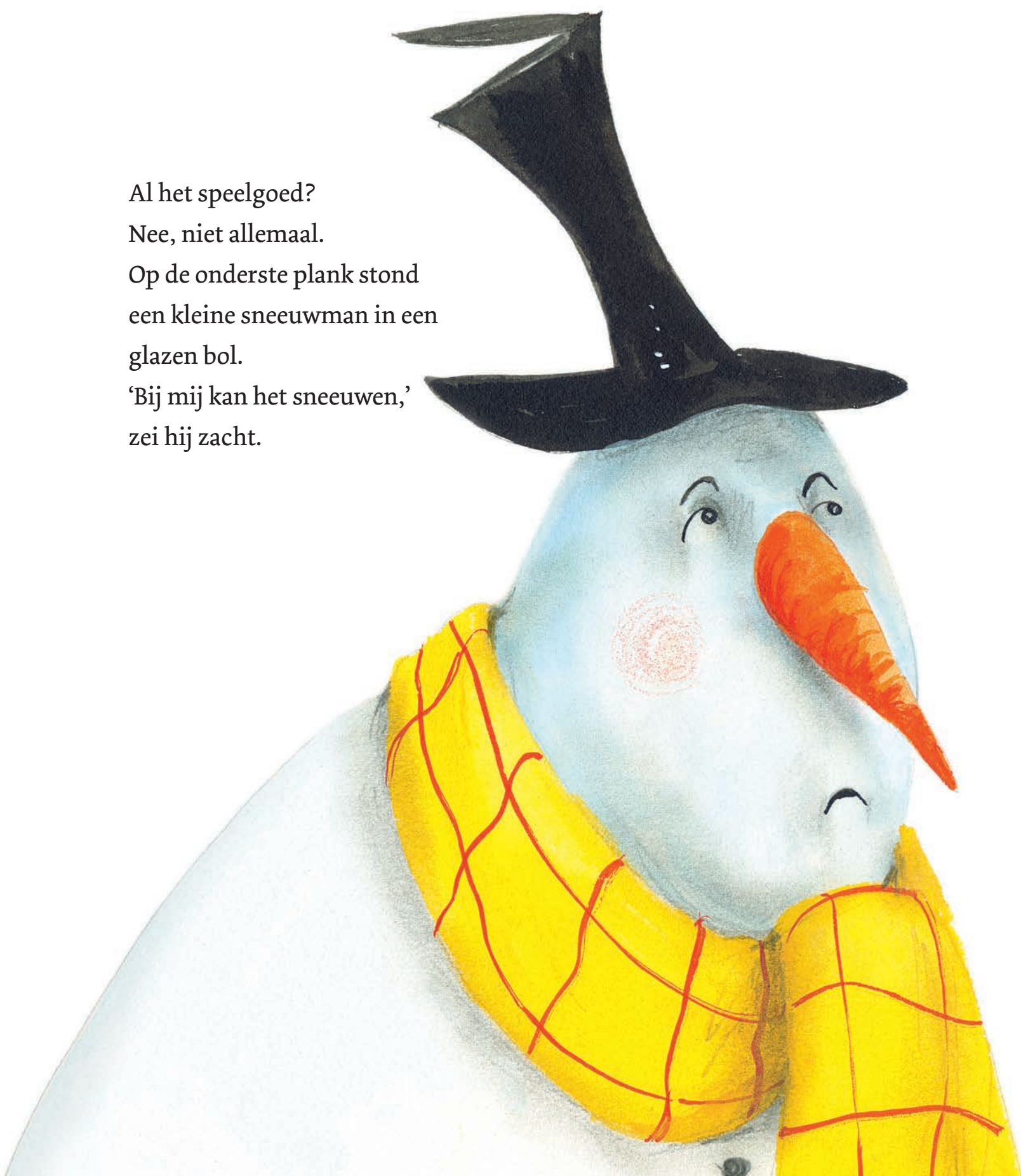
‘Ik ben het lievelingetje,’ zei de lappenpop. ‘Ik woon hier het langst van allemaal.’
‘Pff,’ zei de rode auto. ‘Dat zegt helemaal niks. Ik heb in een film meegespeeld.’
‘In een bijrol, niet echt opvallend,’ piepte de opwindmuis.
Het speelgoed vond zichzelf geweldig.

Al het speelgoed?

Nee, niet allemaal.

Op de onderste plank stond
een kleine sneeuwman in een
glazen bol.

‘Bij mij kan het sneeuwen,’
zei hij zacht.

Maar niemand luisterde naar hem. Bovendien had het al een tijdje niet meer
gesneeuwd in zijn bol. En het muzikje dat klonk als je aan het sleuteltje
draaide, was al lang stuk.

Iedereen was hem vergeten. Niemand speelde meer met hem.
De sneeuwman voelde zich alleen. Opgesloten in zijn bol.